

אמרה להם – מימי לא ראו קורות ביתי קלעי שערי^א.

אמרו לה – הרבה עשו כן, ולא הועילו^ב.

קמיצת מנחות ביד

כלל בידנינו, שמנחת ישראל, כהן נוטל ממנה בקומצו, ומקטיר את הקומץ על המזבח. ומתוך כך שנאמר, "והרים ממנו בקמצו מסלת המנחה ומשמנה ואת כל הלבנה אשר על המנחה והקטיר המזבח ריח ניחח אזכרתה לה" (ויקרא ו' ח'), למדנו, שלא יעשה מדה לקומץ, כלומר לא יעשה כלי כמידת קומצו, ובו יטול מהמנחה להקטיר, אלא בקמצו שלו, כלומר בידו ממש, יקמוץ מהמנחה.

חפינת קטורת בידים

נתבאר, שאת המנחות יש לקמוץ ביד, ולא בכלי כמידת הקומץ.

ונסתפקו, מה הדין לעניין חפינת הקטורת ביום הכפורים.

מצד אחד יש לומר, שניתן לעשות חפינה בכלי כמידת חפניו, שכן לעניין חפינה לא נאמר "בחפניו", כמו שנאמר בקמיצה "בקמצו", אלא נאמר "ומלא חפניו", ומשמע שזהו השיעור, אבל אין צריך שיהיה בחפניו.

ומצד שני מאחר שנאמר בקמיצה "והביאה אל בני אהרן הכהנים וקמץ משם מלא קמצו מסלתה ומשמנה על כל לבנתה והקטיר הכהן את אזכרתה המזבחה אשה ריח ניחח לה" (ויקרא ב' ב'), וכן נאמר בחפינה "ומלא חפניו", יש ללמוד בגזרה, שכשם שהקמיצה בידיו, כך החפינה בידיו.

ורצו לפשוט ספק זה ממשנתנו [כפי שיתבאר בעזה"י בסמוך], אולם למסקנה לא נפשט ספק זה בגמרא.

^א ראיתי בתלמוד ירושלמי, "כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה", אשה צנועה ראויה לצאת ממנה כהן גדול הלבוש משבצות זהב. [רש"י].

^ב יל"ע אם כוונתם לומר, שודאי לא זה הטעם שזכתה, כי הרבה עשו ולא הועילו, ואם כן ודאי מטעם אחר זכתה. או שכוונתם לומר, ודאי משום זה זכתה, אלא שהיא עשתה כן לשם שמים יותר מאחרים, והיה מעשה שלה בשלימות, ולכן זכתה.